

НИКОЛА БОРИСОВ, ФОТОГРАФ

“Да си българин в Милано е екзотично”

Фотографът Никола Борисов е от онези хора, които не се притесняват само няколко минути след като са се запознали с теб да ти съобщият, че ще станат известни. А истината е, че той е и от онези хора, на които имаме основание да вярваме. Той е роден през 1980 година в София. Завършва Италианския лицей в Горна баня през 1999 и същата година се премества в Милано, където се дипломира със специалност Политология и международна икономика. За първи път се сблъсква случайно с фотографията през октомври 2003-та. Признава, че това е любов от пръв поглед. През следващите две години я развива като хоби, занимавайки се основно с портретна и улична фотография. След завършването на магистратура и кратък период като мениджър в банка Ники решава, че светът е прекалено голям и интересен, а животът прекалено кратък, за да си прекарва времето в затворен офис, заровен с цифри и бумази. Този предприема радикална и трудна промяна, насочвайки се към модната фотография. В момента живее и работи в Милано, но определя себе си като номадска душа и мисли скоро да смени държавата отново. За да добиеш повече представа за това, което прави, можеш да видиш неговата фотосесия в този брой на MODA на стр.152

Каква е връзката ти с модата в Милано?

Занимавам се професионално с фотография от около година и половина, преди това като студент ми беше само страст. Първоначално започнах да снимам тестове на модели за големите модни агенции като Elite, Riccardo Gay, Why Not, Flash, Ice, а впоследствие и да правя фотосесии за списания, предимно български.

Трудно ли е за един българин да си пробива път в модните среди в Милано?

Не мисля, че срещам повече трудности от тези, които съм очаквал. Има, разбира се, и препятствия като във всяка една кариера или бизнес. А това, че съм българин, няма абсолютно никакво значение. В Италия като цяло се работи в мултиетническа и мултикултурна среда, с хора от цял свят - асистентката ми например е гватемалка, стилистът - тайванец, и т.н. Дори мога да кажа, че да си чужденец е предимство. Първо, имам по-страничен поглед върху нещата, а и тук фактът, че съм българин, предизвиква интерес. Ако бях италианец, щях да се откроявам по-малко на фона на масата фотографии тук. Българин звучи екзотично!

И все пак, кои са проблемите по пътя нагоре?

За модната фотография проблем номер едно е конкуренцията. Тук - в Милано, в Париж, в Лондон и в Ню Йорк, са най-добрите фотографи в света и съответно те и техните клиенти са затворено общество, до което човек много трудно може да се добере. Също така те могат да си позволят сериозни инвестиции в техника, докато аз в момента съм доста далеч от подобно оборудване за стотина хиляди евро, че и повече. Проблем номер две са контактите. Всичко става с връзки на приятелски начала. Разбира се, предизвикателство е и непрекъснато да се развиваш като фотограф - и технически, и артистично. При липсата на развитие, просто отпадаш.

Красив ли е светът на модата?

От естетична гледна точка може и да е красив, особено за ценителите на женската красота, но не е хубава среда. Пълно е с лицемерие и фалш, но мен това ме забавлява неимоверно...

А как изглежда българската мода, погледната от Милано?

Може би както изглежда Бангладеш, погледнат от България. Модният бизнес у нас е странен. Не искам да съм прекалено

критичен и да влизам в стереотипа на типичния емигрант, който е заминал и му е пораснала работата, но тези неща в България са на ниво осемдесетарска лелка-чиновник в комунистическо учреждение. Неотдавна гледах ревю на наши марки в Милано и видяното беше потресаващо...

С модели от кои страни се сработваш най-лесно?

Страната няма особено значение, всичко е индивидуално. По принцип работя лесно и приятно с българки - не само заради езика, но и защото с тях има момент на съпричастност. Снимал съм момичета от повечето европейски страни, американки, латиноамериканки, но нямам предпочитания, не обичам да обобщавам... Попадам съм на свестни модели от най-различни държави, с които се сработвам страхотно, същото важи и за тези, с които не успяваме да намерим общ език... И въпреки че две от трите ми любими моделки са нашенки, според мен това, че българките са най-красивите жени на света, е мит.

А кои са?

Е, това зависи много от индивидуалния вкус. На мен ми харесват русите бразилки, чехкините, славянките. Естествено, и в България, както навсякъде по света, има много красиви момичета, но у нас повечето от тях са с вид на леки жени. Не разбирам защо е толкова модерен поп-фолк стайлингът с нокти на порно звезда, с екстеншъни, тежък грим и силиконови устни и импланти. Това не е красиво и е жалко, че ролевите модели се изчерпват с чалга звездите за момичетата и с мутрите "бизнесмени" за момчетата. Някъде четох, че Джон Малкович бил у нас да снима филм и като се прибрал, го попитали "как е там", а той отговорил - "като в комикс". Ами прав е човекът, комикс на абсурда.

Как смяташ да продължиш кариерата си?

Ще постоя в Милано, докато натрупам по-сериозно портфолио, после мисля да се преместя на по-централно място - в Париж или в Ню Йорк. През есента ще пообиколя големите модни списания в Италия и ще си предложа услугите, а когато съм наистина готов ще потропам и на вратата на Vogue. Модната фотография не е любимият ми стил, но е най-доходоносният и перспективен начин човек да стане известен като фотограф. Иначе страстта ми е в репортажните и улични снимки, но от тях не получавам слава, пари и достъп до най-красивите жени на света. Но съм доволен, имам една от най-хубавите професии на света и това ме прави щастлив.